

כ"ו מנחם אב ה'תשע"ז 18.8.17

מגזין מס' 443

ערב שבת פרשת ראה/מברכים חודש אלול

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כסנא

"יפוצו מעינותיך חוצה" כי העיקר הוא המעשה

עצם מהותה של הגות רוחנית אמיתית מתבטא דוקא בהפצתה "חוצה": כשם שההמצאה הופכת ל'פטנט רשום' רק לאחר שנבחנה ונתממשה (שזוהי בחינתה המאמתת) באדם או בעולם על 'קרקע' המציאות הגשמית כפשוטה, כך כל ענין שלומדים בחסידות צריך להביאו בפועל.

אמיתת חינוך האדם את עצמו לערכיות מתבטאת דוקא כשערכיו נמשכים בבחינה תחתונה יותר, עד להפיכת ה"חוצה" שבאדם - טבע נפש הבהמית (הוא הצד האנוכי שבנו, שבאופן טבעי אינו נמשך ל'אמת' כי אם ל'אינטרס') לשנותו ולהופכו ל'טוב'. ולמטה יותר, בירור וזיכוך ה"חוצה" שמחוץ לאדם - חלקו של כל אחד ואחד בעולם, להפוך גם אותו ולעשותו 'כלי' לאלוקות. כי על ידי העבודה (לשון עיבוד) בפועל דוקא - תופסים במהות הדברים.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש אלול

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'ראה', מכריזים: המולד יהיה ביום שלישי, שעה 10 בבוקר, 44 דקות ו-15 חלקים. ראש חודש אלול ביום השלישי וביום הרביעי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"
מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא ידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

להלן הימים המיוחדים שבחודש אלול, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

כ"ט אלול - יום הולדת אדמו"ר הצמח צדק, דור שלישי לנשיאי חב"ד (נכדו של אדמו"ר הזקן בעל התניא והשולחן ערוך).

ב' אלול - תחילת ימי הסליחות למנהג הספרדים.
ח"י אלול - יום הולדת 'שני המאורות הגדולים' - הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן.

אלול - חודש המאסף כהכנה לגאולה

ענינו של חודש אלול

חודש אלול הוא חודש חשבון הנפש והתשובה. בחודש זה, האחרון לחודשי השנה, ראוי לערוך בו מעין סיכום ומאזן להתנהלותנו במהלך השנה העוברת. ימים אלה, המסוגלים לתיקון והשלמה, מהווים גם ימי הכנה לשנה החדשה הבאה עלינו לטובה. להלן חמשת עיקרי העבודה הרוחנית המרומזים בראשי התיבות 'אלול' (כמה פסוקים שכל אחד מהם מציין סוג מיוחד בעבודת ה').

התשובה - המפתח הכללי

עבודת ה' הראשונה היא התשובה. הדבר

מרומז בפסוק: "ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך" (ראשי תיבות 'אלול'). מילת הלב - פעולת הסרת ה'ערלה' (אטימות הלב) המסתירה את האהבה הטבעית שביהודי לקב"ה - היא עבודת התשובה. לאחר שהאדם 'מל' את אטימות לבו ופותח פנימיות נפשו לעבודת ה', מגיע שלב הירידה לפרטים. עבודת ה' מתחלקת לשלושת העמודים שעליהם העולם עומד - תורה, עבודה (תפילה) וגמילות חסדים.

שלושת הקווים בעבודת ה'

בחודש אלול, חודש המאסף, על האדם להתחזק בשלושת הקווים - תורה, תפילה וגמילות חסדים, לתקן ולהשלים את הדורש תיקון והשלמה בעבודת השנה החולפת.

ענין לימוד התורה מרומז בפסוק המדבר בענין ערי

מקלט: "אנה לידו ושמתי לך" (ראשי תיבות 'אלול'). התורה אף היא בבחינת 'מקלט' כפי שנאמר: "דברי תורה קולטין", שכן עבודת עסק התורה מגינה על האדם מפני יצר הרע.

ענינה של התפילה מרומז בפסוק "אני לדודי ודודי לי" (ראשי תיבות 'אלול'). מהות התפילה היא עבודת התקשרות האדם לקב"ה מתוך אהבה. התקשרות זו מתבטאת בפסוק המציין את ההתחברות בין 'אני' (האדם) ל'דודי' (הקב"ה).

ענין גמילות חסדים מרומז בפסוק "איש לרעהו ומתנות לאביונים" (ראשי תיבות 'אלול').

החירות לעבוד את ה'

אולם כדי שעבודת התשובה וחיזוק שלושת הקווים האמורים תזכה להצלחה, יש צורך בגאולה מכל הדברים המפריעים והמבלבלים. יהודי צריך להתייבב בתחושה של גאולה - שהוא בן חורין לעבוד את ה' ושאינ לגביו שום ערך וממשות לכל הפרעות למיניהן.

ומעבודה זו של היחיד היוצא מכל מדידה והגבלה, באה גם הגאולה המרומזת אף היא במילה אלול: "אשירה לה" ויאמרו לאמר" (ראשי תיבות 'אלול'). בפסוק זה הנאמר בשירת הים, מרומזת השירה העתידית שישיר עם ישראל בגאולה (הכללית) האמיתית והשלימה. רגש הגאולה (החירות לעבוד את ה') שיהודי חש עוד בימי הגלות האחרונים, הוא בבחינת הכנה ושער לבואה של הגאולה עצמה, בקרוב ממש.

(מעובד מתוך הספר "שולחן שבת",

על פי לקוטי שיחות כרך כ"ט)

הסיפור השבועי

מי צריך לנוח

המינוי עלה יפה. הרב זכה לכבוד מהחסידיים, ואף הוא התאים את עצמו להליכותיהם. נוהג מיוחד עשה לו: בהעריכו את למדנותו המופלגת של אדמו"ר הזקן, שכבר נודעה בעולם, היה עולה מדי שנה בשנה לליאדי.

הוא היה מביא עמו את השאלות שהצטברו אצלו במשך השנה, שוטחן לפני הרבי, והרבי היה משיבו דבר דבור על אופניו. הרב היה חוזר מרוצה מביקורו בליאדי, ומוסיף להנהיג את עדתו ברמה.

אבל כבד ירד על קהילות החסידיים ועל כלל ישראל, בהגיע הבשורה המרה על הסתלקותו של אדמו"ר הזקן בשנת תקע"ג. גם לרב קהילה זו גרמה הבשורה שיברון לב עמוק. הוא היה עטוף יגון וביכה מרה את ההסתלקות, אף יותר מהחסידיים.

היתה לו סיבה טובה לבכות. עד עתה היה מפנה אל אדמו"ר הזקן את כל שאלותיו וספקותיו, והרבי, בגאונותו העצומה, היה פותר לו הכול. מה יעשה עכשיו?

לא עבר זמן רב וקהילות החסידיים התבשרו על עלייתו של בן הרבי, רבי דובער שניאורי, 'אדמו"ר האמצעי', למלא את מקום אביו. החסידיים דבקו בו והתקשרו אליו בכל להט נשמתם, באותה נאמנות שדבקו בה באביו הגדול.

כבר בנעוריו הפליא רבי דובער את כל רואיו בלמדנותו ובשקידתו המופלגת. הוא היה מופשט לחלוטין מעניני העולם. העיד עליו אביו באוזני מחותנו, רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, כי נשמת בנו באה מעולם גבוה ונסתר, שכל שבילי העולמות העליונים נהירים לפניו, וכי עבודתו היא כאחד הצדיקים הגדולים, אף שהדבר אינו ניכר עליו.

משלחת החסידיים, שהגיעה אל אדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מליאדי, בעל התניא, לא ציפתה למענה כזה. הם באו כדי לשאול את פיו על כמה מועמדים למשרת רב הקהילה, אולם לתשובה שנתן להם לא ציפו.

בימים ההם התחזקה החסידות ברחבי רוסיה. בני תורה רבים נמשכו אל האור הזורח ונעשו חסידים. אולם חייהם לא היו קלים. גם ההתנגדות לחסידות החריפה. החסידיים סבלו מרדיפות ומהצקות. המתקרבים לחסידות נידונו להרחקה ולביזיונות, ולעיתים אף לגרוע מזה.

במציאות זו היתה לרב קהילה חשיבות רבה. הוא שצריך להנהיג את בני עדתו לאתגרים הצפויים להם, מול הרדיפות וההצקות. קהילה הזאת שכנה באחת הערים הגדולות, וביקשה להעמיד בראשה חסיד למדן ובעל יכולת הנהגה מתאימה.

לאחר שאדמו"ר הזקן שמע מנציגי קהילה את שמות המועמדים המוצעים לתפקיד, הרים את ראשו ואמר: "קחו לכם לרב את פלוני בן פלוני".

נציגי קהילה קפאו על מקומם בתדהמה. אותו רב היה תלמיד חכם וירא שמים, אבל לא נמנה עם עדת החסידיים. איך ייתכן שהרבי מציע להם להעמידו בראש קהילתם?!

"אכן, ידוע לי", המשיך אדמו"ר הזקן, "כי רב זה אינו חסיד, אולם הוא יהודי למדן וירא שמים. ראוי שתיקחו אותו לרב".

לא הרהרו החסידיים אחר רבם, ולאחר ששמעו את דבריו המפורשים עזבו את החדר בהכנעה ויצאו בחזרה לעירם, לבשר לחבריהם על הרב החדש.

אם הרבי לא ידע מה לענות, חשב הרב בלבו, ודאי לא יחפש אותי. ואילו אני אעשה עצמי כלא זוכר, והכול יבוא על מקומו בשלום.

בבוא היום, כאשר בא אדמו"ר האמצעי אל העיר, מיהר הרב לעשות כפי שתכנן. הוא ניגש אל אדמו"ר האמצעי ומסר לו את הפתק ובו השאלות.

עוד בטרם הספיק הרב לומר דבר, מיד החל אדמו"ר האמצעי להשיבו על כל שאלותיו בגאונות ובחריפות עצומה, עד שהרב עמד מבולבל לגמרי.

בראות הרבי את הרב משתומם ואינו מבין את דבריו, אמר לו בחיוך: "נראה שאינך רענן די הצורך. אולי כדאי שתלך לנוח מעט ואחר כך נדבר..."

ואכן, כעבור זמן מה נדרש הרבי לכל שאלותיו ופתר אותן אחת לאחת. בדבר אחד אף הראה לרב כי טעה טעות חמורה שאינה הולמת רב בישראל.

מאז נהפך גם הרב לחסיד נלהב של אדמו"ר האמצעי, ונסע אליו מדי שנה בשנה, כפי שנהג בימי אביו.

עם זה, גאונותו של אדמו"ר האמצעי בחלק ה'נגלה' של התורה לא היתה ידועה, שכן הוא התמסר בכל כוחותיו להרבות את אור החסידות בריבוי עצום של מאמרים וכתבים.

הרב המדובר נקלע להתלבטות קשה. מעולם לא שמע על למדנותו של הרבי הצעיר, והלוא אין הוא חסיד להאמין שכך הוא... מה יעשה? האם ייסע אל אדמו"ר האמצעי, כפי שנהג לנסוע אל אביו? ואם ייסע, האם ישטח לפניו את שאלותיו?

כרב לעדת חסידים מוכרח הוא לנסוע. אולם אם ישאל את הרבי שאלות קשות, והרבי לא ידע לענות, זה יהיה ביזיון לרבי. ואם לא ישאל, גם בזה יש העדר הכבוד.

יום אחד נודע לרב כי אדמו"ר האמצעי עושה את מסעו בקהילות החסידים, ובקרוב יבוא גם לעירו. במוחו הגה תכנית: כאשר יבוא הרבי לעיר, יהיה גם הוא בין הבאים לתת לו שלום, וימסור לו בכתב את כל ספקותיו שהצטברו אצלו. אך מיד יאמר לו כי מכיון שזה עתה בא מהדרך, ובוודאי הוא זקוק למנוחה, יוכל להשיב לו אחרי כן...

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ראה

ייאסרו הבמות כליל.

דרך הברכה ודרך הקללה

המקדש, בו יוקרבו הקרבנות (עולות, זבחים, תרומות, מעשרות מן היבולים, נדרים, נדבות ובכורות), יהיה המרכז הרוחני של העם ולשם יעלו בני ישראל לשמוח לפני ה'. אמנם שחיטת חולין, לשם אכילת בשר בלבד, שאינה באה כקרבן לה', יכולה להתקיים בכל מקום.

משה מעמיד לפני בני ישראל את הבחירה הבאה: דרך הברכה או דרך הקללה. באם ישמרו את מצוות ה' תבוא עליהם הברכה, ובאם לאו, תבוא עליהם הקללה. מועד אמירתם של נוסחי הברכה והקללה במילואם יהיה בפועל, לאחר שבני ישראל יחצו את הירדן ויגיעו אל הארץ המובטחת. מקום אמירתם: בעמק שבין הר גריזים (הר הברכה) לבין הר עיבל (הר הקללה).

עוד מפרט משה את הדינים הבאים:

ניתוח האלילים והכרתת כל דרכי עבודתם

- אין להוסיף או לחסר על דברי התורה.
- אין לאכול בשר עם הדם.
- מעשרות ובכורות יש לאכול רק בירושלים.
- על העם להפריש מעשרות עבור הלוי (שאינו לו נחלה בארץ ומחייתו מהמעשרות).

עם כיבוש הארץ, חוזר משה ומזהיר, על בני ישראל להשמיד את כל מאפייני ואביזרי עבודת האלילים של העמים יושבי הארץ.

איסורי ודיני עבודה זרה

- ומוסיף משה כמה איסורים ודינים בנוגע לעבודה זרה:
- אין להקריב אדם ע"י שריפתו, כדרכי הגויים שגם את בניהם ואת בנותיהם שורפים הם באש לאליליהם.
- אין להאמין למציג עצמו כנביא ומצוה לעבוד עבודה זרה. אדם כזה הוא נביא שקר ויש להורגו.

כמו כן מצווים בני ישראל לעבוד את ה' שלא כדרכי הגויים הזובחים ומקריבים לאליליהם בכל מקום העולה על רוחם. עבודת הקרבנות, מבהיר משה, תתבצע אך ורק במקום אשר יבחר ה' (תחילה במשכן, ומאוחר יותר בבית המקדש בירושלים).

עבודת ה' לאחר כיבוש בארץ.

- אדם המסית לעבודת אלילים, אין לרחם עליו ודינו מוות בסקילה. תחילה יסקלוהו העדים ולאחריהם כל העם.
- 'עיר הנידחת' - עיר שאנשים מתוכה הסיתו את כל יושביה לעבוד עבודה זרה. יש להרוג את כל הנידחים,

באופן זמני, בתקופת כיבוש הארץ וחלוקתה (וכל עוד מתבצעת העבודה במשכן), ישנה האפשרות להקריב קרבנות מסויימים (נדבות ונדרים אישיים) גם בבמות, הם המזבחות המקומיים. אולם במזבחות אלו אין להקריב קרבנות המתחייבים מציווי התורה. ולכשיבנה המקדש,

דין שמיטת כספים בשביעית

אחת לשבע שנים, בשנה בה נוהגת שמיטת הקרקעות, יש לקיים גם את מצות שמיטת כספים. (בשנה זו מתבטלים כל החובות).

בתוך כך מזהירה התורה מפני המנעות מלהלוות לקראת השנה השביעית בשל שמיטת החוב.

דיני עבד עברי

נתפס אדם בגניבה, ואין ביכולתו להשיבה (במקרה שכבר אינה בידו) או להשיב תמורתה בכסף או רכוש, אזי יימכר הוא עצמו לעבד על ידי בית הדין.

לאחר שש שנות עבודה, ישחררו אדונו בשנה השביעית. אין לשלחו חינום כי אם לתת בידו מענק שחרור.

אם העבד העברי מצידו אינו מעונין לצאת לחופשי, מביאו אדונו לבית הדין, שם נותנים את המרצע באוזנו ובודלת (כאות קלון על שבחר בעבדות לבשר ודם חלף שעבודו לה' בלבד), ויהיה לו לעבד עולם. ועל כל פנים, בבוא היובל (שנת החמישים – מועד כללי, שאינו קשור עם חישוב שנות עבודת העבד), יצא העבד לחירות.

בכור הבקר והצאן קודש לה'

כל בכור בעדר קודש הוא לה', ואין להשתמש בו לעבודה או לגזוז את צמרו לצרכי בעליו. נפל בו מום, מותר לשחטו בכל מקום ולאוכלו (אך כאמור יש להיזהר מאכילת הדם).

פירוט ענינים של שלושת הרגלים

שלוש פעמים בשנה (פסח, שבועות וסוכות), על כל הזכרים לעלות לרגל לירושלים ולהביא עימם קרבן לבית המקדש. ימים אלו הינם ימי שמחת חג.

חג הפסח: בני ישראל מצווים לחוג מידי שנה את חג הפסח, זכר ליציאת מצרים בחודש האביב. על בית הדין לעבר אחת לכמה שנים את השנה, על מנת שהחג יחול

לרכז את כל הרכוש לרחוב העיר ולהעלותו באש.

איסור מנהגי גויים ומאכלות אסורות

– עם ישראל, בהיותו עם סגולה קדוש לה', אסורים עליו מנהגי הגויים המקרחים ראשם ושורטים עצמם כאות אבל על המת.

כמו כן מקודשים ישראל לה' גם באכילתם, ועל כן אסורה עליהם אכילת בעלי חיים שאינם טהורים.

– סימני הבהמה והחיה המותרת באכילה: מפריסת פרסה, שוסעת שסע ומעלה גרה, כגון שור, כבש, עז, צבי ואייל.

– בהמות וחיות שחסר בהן אחד מסימנים אלו אסורות באכילה, כגון גמל, ארנבת, שפן וחזיר.

– סימני הטהרה ביצורי המים הם סנפיר וקשקשת.

– מרבית בעלי הכנף טהורים ומותרים באכילה. למעט המפורטים להלן ומיניהם: הנשר, הפרס, העזניה, הראה, האיה הדיה, העורב, בת היענה, התחמס, השחף, הנץ, הכוס, הינשוף, התנשמת, הקאת, הרחמה, השלך, החסידה, האנפה, הדוכיפת והעטלף.

– שרצי העוף וכן כל בעלי הכנף הקטנים הרוחשים על הארץ, אסורים באכילה.

– אסורה אכילת נבלה (בעל חי שהומת שלא בשחיטה כשרה כהלכה) ויש לתיתה לגר תושב או למכרה לאינו יהודי.

– אין לבשל גדי בחלב אמו (איסור אכילת בשר וחלב יחדיו).

דיני מעשר ראשון ושני

משה מרחיב בפרשתנו בענין ה'מעשר השני'. מעשר זה הנוהג בחלק מהשנים נאכל ע"י בעליו. עליו להביאו (או את המזון שירכוש בתמורתו) לירושלים ולאוכלו שם. בנוגע למעשרות הלוי, יש לחשב מידי שלוש שנים את מאזן התרומות והמעשרות ולהשלים את החסר.

חג השבועות: ממחרת יומו הראשון של חג הפסח (משעה שקוצרים את העומר, הוא הקציר הראשון) סופרים שבעה שבועות (ארבעים ותשעה יום), וביום החמישים חוגגים בשמחה את חג השבועות יום אחד.

חג הסוכות: גם את חג הסוכות חוגגים בשמחה גדולה שבעה ימים, וזמנו בתקופת האסיף. מצות השמחה מודגשת ביותר בחג זה.

תמיד באביב. בשנה מעוברת קובעים חודש אדר נוסף (אדר א' ואדר ב').

עיקרי החג הם: הקרבת קרבן הפסח בי"ד בניסן, איסור אכילת החמץ וביעורו כל משך שבעת ימי החג. במהלך ימי החג אוכלים מצות (עיקר חיוב אכילת מצה ביום החג הראשון). היום השביעי של החג (שביעי של פסח) הוא יום חג ואסורה בו המלאכה.

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with the Tanya logo. Below it is a large video player featuring a man with a long white beard and a black hat. To the right of the video player is a calendar for the month of 2018. Below the video player is a grid of nine video thumbnails, each with a title and a small image. A QR code is visible on the right side of the page. At the bottom, there are more video thumbnails and a search bar.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

הרע קיים בשביל הטוב

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

בטוב בבחירתו החופשית, אלא היה נאלץ לעשות טוב, בהעדר ברירה אחרת. כדי שתהיה בחירה, יש צורך בשתי דרכים, בטוב וברע, שאז יכול האדם לבחור את דרכו בבחירה חופשית.

ערך הבחירה

חשיבותה של הבחירה בחיי האדם היא עצומה. היא מעיקרי מעלותיו של האדם. כל היצורים האחרים בעולם אינם בעלי בחירה. התנהגותם היא פועל יוצא של טבעם ותכונותיהם. היצור היחיד בעולם (לא רק בעולם הזה, אלא גם בעולמות בכלל, שכן גם מלאכים ושרפים אינם בעלי בחירה) שיש לו כוח של בחירה חופשית – הוא האדם.

כל ענין השכר והעונש מבוסס על הבחירה. אם אין בחירה – אין מקום לשכר ואין הצדקה לעונש. בעלי חיים אינם מקבלים שכר על מעשים 'טובים' ואינם נענשים על מעשים 'רעים', כי אין הם בוחרים את מעשיהם. רק האדם זכאי לשכר על מעשיו הטובים וראוי לעונש על מעשיו הרעים, וזאת בגלל שיש לו בחירה ומעשיו נזקפים לזכותו או לחובתו.

ה"קללה" – ברכה

קיומו של הרע אינו אפוא לרעת האדם אלא להפך – זו הברכה הגדולה שהקב"ה נתן לו בהעמידו לפניו את אפשרות הבחירה. לולא הרע, לא היה האדם יכול לבחור בין טוב ובין רע. רק הודות לעובדה שהרע קיים יכול האדם לבחור בטוב.

דבר זה רומז לנו הקב"ה במילים "אנוכי" ו"נותן". הוא

"ראה אנכי נתן לכם לפניכם" (דברים י"א, כ"ו)

פרשת 'ראה' נפתחת באחד היסודות העיקריים של דת ישראל – עיקרון הבחירה. הקב"ה פונה לעם ישראל ואומר לו: "ראה אנוכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה. את הברכה – אשר תשמעו... והקללה – אם לא תשמעו וגו'".

כמה ביטויים בפסוק זה דורשים הסבר. השימוש בביטוי "אנוכי" ("ראה אנוכי נתן וגו'") מבטא בדרך כלל ברכה ושפע נשגבים ביותר. למשל, עשרת הדיברות נפתחים במילים "אנוכי ה' אלוקיך". גם המילה "נותן" יש בה מובן של ברכה, כמאמר חז"ל: "הנותן – בעין יפה נותן". לאור זאת יש להבין, איך יכולים ביטויים אלה, שמבטאים ברכה ושפע, להתקשר לנתינת הברכה והקללה? איך ייתכן שמ"אנוכי" תבוא קללה, ואיך אפשר להגדיר את הקללה כ'מתנה' שהקב"ה "נותן" לנו?

מדוע יש רע?

כדי להבין זאת עלינו להעמיק מעט בסיבת נתינת הברכה והקללה, או במילים אחרות, בתכלית קיומם של הטוב והרע. לא אחת אנו שואלים את עצמנו, נוכח ההתמודדות המתמדת בין הטוב לרע, לשם מה בכלל ברא הקב"ה את הרע? למה בכלל הוא יצר מציאות שעומדת בניגוד לטוב, שנלחמת בו, שמקשה עלינו לעשות את הטוב והישר?

התשובה היא, שהרע קיים כדי לאפשר את קיומה של בחירה חופשית. לו היה קיים בעולם רק טוב ולא היו לאדם שום נטיות ואפשרויות לעשות רע, לא היה בוחר

ידיעה זו גם נותנת לנו כח שלא לפחד מהרע, שכן אנו יודעים כי כל ייעודו וכל מטרת קיומו היא רק כדי שנוכל לבחור בטוב, ומכאן, שאין לרע שום מציאות משל עצמו וכל תפקידו אינו אלא רק לאפשר את הבחירה בטוב.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ד')

מאותת לנו, כי הרע לא בא לעמוד לנגדנו ולהפריע לנו, אלא אדרבה, הוא נועד לטובתנו, כדי שתהיה לנו בחירה חופשית וכדי שנלך בדרך הטוב מתוך בחירה ורצון חופשי.

חסידות על הפרשה ראה

וישראל, שנמשלו לאב ובן, והרי "ברא כרעא דאבוה" (הבן הוא כירך האב) - נשמות ישראל הן דבר אחד כביכול עם הקב"ה, ולכן ביכולתן להגיע לביטול מוחלט אליו יתברך.

(סדור עם דא"ח עמ' קסג)

ביטול מוחלט אליו יתברך בנים אתם לה' אלקיכם (יד,א)

אנו רואים שהרגל בטלה לגמרי אל הראש, ולא יעלה על הדעת ש'תתנגד' להוראות הראש, וזאת מכיון שהראש והרגל הם בעצם דבר אחד. והוא הדין לקב"ה

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים וניגונים
(באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנושא

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

YouTube f

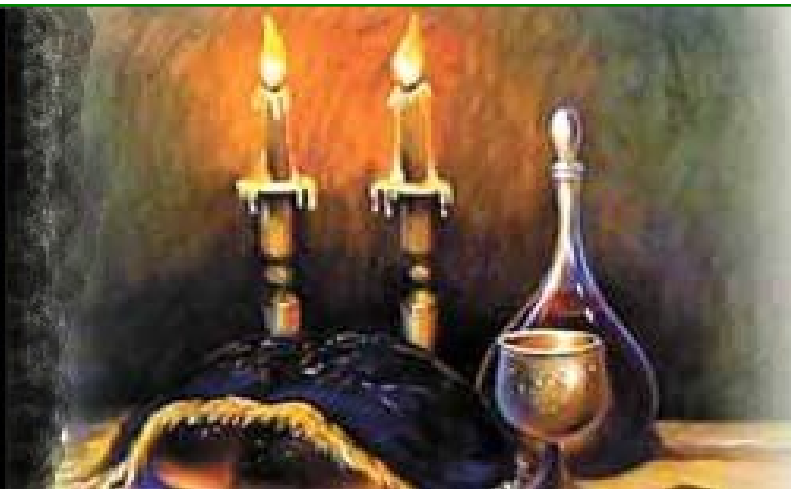
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ז)
19:57	18:44	י-ם
19:59	18:59	ת"א
20:00	18:51	חיפה
19:58	19:01	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון